

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Richtlijnen voor de missionarissen
(deel 2)

De Gregoriaanse Dertigdaagse

Interview met Mgr. Vitus Huonder

Parochiefoto's

De H. Odrada

Wij moeten een grote eerbied hebben voor de lichamen van de overledenen, voor hen die geheiligd zijn. Wij moeten hen begraven zoals christenen dat altijd hebben gedaan. Wij moeten onze doden eren en eerbied hebben voor onze kerkhoven. De grafstenen van onze overledenen moeten altijd verzorgd zijn. Daardoor bevestigen wij ons geloof in de verrijzenis van het lichaam.

Mgr. Lefebvre, 1ste november 1978, preek op Allerheiligen

Christus is de Koning van de dood!

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

Vergeet de zielen van het vagevuur niet! De maand november is de maand van de zielen in het vagevuur. Het is hun maand. Ze rekenen op ons. Ze trachten elk jaar naar die maand met groot verlangen. Ze weten dat de christenen gedurende die maand meer voor de zielen van het vagevuur bidden dan op een andere tijd van het jaar.

Immers, wanneer onze Moeder de H. Kerk de maand november wijdt aan de overledenen, zo wil zij dat we voor hen bidden en over onze eigen dood nadenken. Zij wil ons niet bang maken, maar ons troosten en voorbereiden.

Zeker, de graven spreken onverbiddelijk, maar opdat we niet zouden vertwijfelen staat daar het kruis op. De dood leert ons een uiterst ernstige les. Niets anders kan haar ruwe majesteit milderden dan het Kruis van Christus.

Wat predikt ons de dood? Zij preekt de grote waarheid: "allen zullen wij sterven." Ga op het kerkhof, wat lezen wij op de graven? Kind, jongeling, grijsaard, sterk of zwak, arm of rijk: iedereen moet sterven.

Maar de dood duidt ook de afgrijselijkheid van de zonde aan. Door de zonde is de dood in de wereld gekomen. Wat moet die zonde dan wel zijn, dat ze zò een straf verdient van God! Zal ik, nu ik dit alles overweeg, mijn leven niet beteren?

De dood spreekt ook nog van de ijdelheid van de wereld. Hormisdas, een beroemd Perziër, legde eens een bezoek af aan Rome, de toenmalige wereldhoofdstad. Bij zijn afscheid vroeg hem de Romeinse keizer: "Hoe vindt u Rome? Zou u er niet willen blijven?" – "Heer", klonk zijn antwoord, "zo wonderlijke schoonheden heb ik nog nooit gezien. Maar indien ik rechtzinnig mag spreken, ze hebben mij niet verblind. Want buiten prachtige zuilen, triomfbogen, paleizen en tempels, heb ik hier ook graven gezien. Dus sterven de mensen in Rome

zowel als in Perzië. Wanneer ik dat gezien heb, dan kan haar schoonheid mij niet meer bekoren".

Die man had groot gelijk. Als de doden die op het kerkhof liggen nog een jaar zouden kunnen leven, zouden ze dan niet anders leven? Maar ze kunnen het niet. Wij kunnen het wel! Laten we bereid zijn.

Op onze graven staat een kruis. Wat verkondigt het kruis op het graf? Het verkondigt ons dat er hierna nog een leven is, dat Christus ook de Koning is over het graf, over de dood. Christus heeft de dood overwonnen!

Die voor Christus leven hoeven niet bang te zijn van de dood.

St. Franciscus-Xaverius stierf, ver van zijn vaderland, op een klein eiland dicht bij China. Zijn laatste woorden waren: "Op U, Heer, heb ik gehoopt. Ik zal niet beschaamd worden in eeuwigheid". St. Carolus, op zijn sterfbed, zei: "Zie, ik kom". St. Vincentius a Paulo stierf biddend: "Hij volbrengt zijn wil in mij".

Christus is de Verrijzenis en het Leven. Ons leven gaat niet verloren maar wordt enkel omgevormd en een eeuwig verblijf wordt ons bereid in de hemel! "Ik ben de verrijzenis en het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven;" (Joh. 11, 25) en "Ik zal hem opwekken op de laatste dag".

Sterven is een harde stonde. Niemand, al staat hij nog zo dicht bij ons, kan ons hulp verstrekken, wanneer we door de donkere poort moeten heengaan. Maar toch! Er is een hand die we kunnen vastgrijpen. Een hand die op het kruis doorboord werd. Een hand die zich vol erbarming opende voor de gekruiste moordenaar. Een hand die zich vergevend over het hoofd uitstreckte van de rouwmoedige Magdalena.

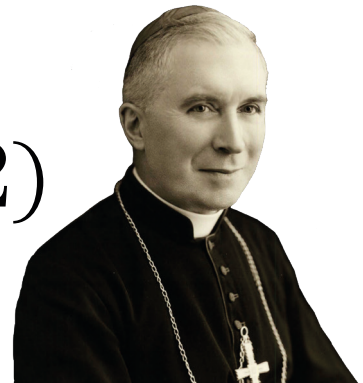
De dood is hard. Maar voor allen, door Christus hand op deze wereld geleid, voor hem is zij de poort naar het eeuwig leven.

Christus is ook de Koning van de dood.

Richtlijnen voor de missionarissen (deel 2)

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de achtste brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

De pers

In de tijd dat onze gelovigen niet lezen, zou men dit middel als verwaarloosbaar hebben kunnen beschouwen. Dat is minder en minder waar en de snelle vooruitgang van het onderwijs verplicht ons om ons heel bezorgd te tonen over het gebruik van dit middel voor het apostolaat ...

Wij vragen allen die hun kudde willen onderrichten en de bezwaren tegen de Kerk willen oplossen, om deze laatste te noteren en ons over te maken. Wij zullen ze ontmaskeren en ze onder de vorm van een dialoog of op een andere manier weerleggen. Deze bladen zullen dan gedrukt worden en overal verspreid waar ze goed kunnen doen, verlichten zonder te verwonden, rechtzetten zonder de gevoeligheid en de eigenliefde te kwetsen.

Om deze opsomming van de aan onze tijd aangepaste middelen tot apostolaat te vervolledigen, moet men er de sociale werken aan toevoegen: de syndicale en professionele groeperingen, enz. Er bestaat zeker een legitieme vrees om de vakbonden onvoorwaardelijk te steunen, door de geest die hen al te vaak bezielt: een geest van strijd en voortdurende eisen.

Maar besluiten dat wij hier niets mee te maken hebben, hen veroordelen, zou een zware vergissing zijn. Wij moeten hen zeker aanmoedigen en hen juist een opbouwend doel geven, hen laten inspireren door de christelijke antwoorden. In de ogen van onze jeugd stellen er zich grote problemen: gaan wij hen in de steek laten? Onze rol is hen te leiden, hen te inspireren, om door hen goede initiatieven te doen ontstaan, die hen tonen dat een vakbond niet louter een strijdmiddel is.

Binnenkort zullen de landelijke vakbonden zich vermenigvuldigen. Laat ons er niet kwaad op zijn, maar ons eraan interesseren en hen op alle

mogelijke manieren helpen. Door het syndicalisme kunnen wij een belangrijke invloed hebben op het land en een christelijke sfeer laten heersen in milieus waar nu het materialisme en het marxisme regeren. Wij kunnen niet afwezig blijven uit organisaties die een invloed hebben op het sociale leven. Deze laatste hebben een nauw verband met het christelijk leven. Laten wij ons inspannen om onze catechisten en onze christenen het echte doel van het syndicalisme in te prenten. Zo niet zullen wij zien dat alle syndicaten door niet-christenen zullen geleid worden.

Wij moeten hetzelfde zeggen over de coöperatieën waarvoor de lekenonderwijzers in de scholen zich inspannen om ze op te richten, hierbij gesteund door het Ministerie van Onderwijs. Laten wij een verhoogde aandacht hiervoor hebben en ons niet laten voorbijlopen op het sociale domein ...

Dan zijn er nog de raden van de notabelen, de gemeenteraden die meer en meer opgericht worden. Blijven wij hieruit afwezig?

Zullen onze christenen hieruit verjaagd worden? Dat mag zeker niet gebeuren. Voer campagne om voorbehouden plaatsen voor christenen te hebben. Verwittig ze dat zij niet moeten toelaten echt onrecht te ondergaan. Hetzelfde geldt voor de heidenen die vaak bedrogen worden door de moslims en door een administratie die de islam gunstig gezind is. Wees waakzaam, anders zullen de wolven uw kudde verscheuren. Als u denkt dat u zich niet met deze dingen moet bezighouden, die buiten uw priesterambt schijnen te liggen, dan heeft u een te bekrompen en verkeerd beeld van uw taak als herder. Niets dat raakt aan de praktijk van het christelijk leven ongeacht de plaats of de omstandigheden, niets dat de zielen dichter bij Onze Heer brengt of van Hem verwijderd, mag u

onverschillig laten.

Maar, u zult zeggen, wij zijn niet op de hoogte van al deze nieuwe organisaties!... Laat u uit liefde voor uw apostolaat inwijden door op uw districtsvergaderingen de Pater uit te nodigen die er mee belast is, of een door hem aangeduide expert in deze zaken. Dit om de hoofdlijnen te kennen van wat anderen vaak met heel wat minder christelijke bedoelingen organiseren. Laat u niet verrassen ...

Wees er ten diepste van overtuigd dat de verbreiding van het Evangelie en de uitstraling van Onze Heer ook gebeuren door deze zaken die het sociaal leven veranderen. Er zijn talrijke voorbeelden dat, daar waar een ijverige en goed ingelichte priester deze verandering heeft kunnen leiden en begeleiden, de Kerk door de Missie een groot aanzien geniet. Op sommige plaatsen die ik u kan opnoemen, zijn de polygame en tirannieke chefs vervangen door voorbeeldige christenen, die, hoewel in de minderheid, alles in handen hebben voor het grootste welzijn van de bevolking. Want, als wij moeten handelen, moeten wij het vooral doen via tussenpersonen, via de leken zelf.

Wat ik gezegd heb over het platteland, is ook waar voor de stad. De pastoors zouden er belang bij hebben om eensgezind op te treden en om hun gelovigen die verantwoordelijk zijn voor de syndicaten en de goede werken, samen te brengen. Het is goed dat een onderpastoor benoemd wordt als aalmoezenier om die of die beweging te volgen of te belasten met de goede werken, maar het is niet voldoende. De pastoor moet niet denken dat hij zijn plichten vervuld heeft door deze benoeming. Hij is het die alle levende krachten van de parochie moet bijeenbrengen om ze te stimuleren en aan te moedigen voor het apostolaat. Vele gelovigen wensen niets anders: zich verenigd zien met hun herders om op een apostolische manier te handelen. De onderpastoors hebben het nodig zich daadwerkelijk gesteund te voelen door de verantwoordelijke voor de parochie ...

Ik kan niet beter dit hoofdstuk besluiten dan te herinneren aan de woorden van Onze Heilige Vader Paus Pius XII in zijn encycliciek *Menti Nostrae* van 1950: "Tegelijk zal men alle vormen en methoden van apostolaat begunstigen die vandaag door de bijzondere noden van het christelijke volk zo belangrijk en zo ernstig geworden zijn. Men moet er dus met de grootste ijver over waken dat het catechismusonderricht aan iedereen gegeven wordt, dat de "Katholieke Actie" en de missiearbeid ruim verspreid en aangemoedigd worden. En eveneens ervoor zorgen dat, dankzij goed onderrichte en gevormde leken, er zich elke dag Goede Werken

ontwikkelen die betrekking hebben op de goede organisatie van de sociale zaken, zoals onze tijd het vereist."

Na enkele raadgevingen over de middelen om ons mooi apostolaat te realiseren, meer in het bijzonder in het stadsmilieu, wil ik er enkele overwegingen aan toevoegen over de bediening in onze landelijke gebieden.

Ik erken volkomen dat onze plattelandsmissionarissen te weinig talrijk zijn in verhouding tot de enorme taak die zij moeten vervullen. En dat velen van hen alleen zijn voor een te grote bevolking en een te groot gebied (ik zeg niet 'geïsoleerd', want ze kunnen makkelijk hun confraters zien).

We kennen ook de reële armoede van deze Missies. We moeten God bedanken voor zoveel bewonderenswaardige weldoeners en hun vrijgevigheid maar nog meer door hun geest van geloof en naastenliefde. De brieven die wij ontvangen, brengen ons in verwarring, omdat wij vaststellen dat een groot aantal armen en gehandicapten zoveel geven om te helpen met de evangelisatie van Zuid-Senegal en Gambia, door hun vakantie op te offeren of zelfs het meest noodzakelijke. Men kent daar al onze Missieposten, de namen van de Paters, men bidt voor hen. Zieken offeren hun lijden op voor bekeringen. Wat een aanmoediging! Wat een steun!

In deze Missieposten is het onontbeerlijk een goed bestudeerde en goed gevolgde methode van apostolaat te hebben. Hoe meer nood er is, hoe meer het nodig is om een grote zelfbeheersing te bewaren, om de meest dringende zaken eerst aan te pakken, om zijn tijd goed in te delen en zijn gezondheid te sparen, teneinde in alle zaken te voorzien met standvastigheid en in vrede. Zich opwinden, van het ene werk naar het andere gaan zonder planning, zonder organisatie naar het dringendste lopen, brengt verwarring en zal uiteindelijk de missionaris uitputten en de goede wil van de catechisten en de gelovigen ontmoedigen.

Men moet dus, zodra het mogelijk is, een vormingswerk hebben—het begin van een school voor jongens en meisjes, vergaderingen voor de catechisten en de verloofden van de gewone catechumenen—en regelmatig de christenen en de catechumenen bezoeken. Als een naburige Missiepost zich kan gelasten met de vorming van uw christenen en catechisten, moet men niet aarzelen ze hen tijdelijk toe te vertrouwen, zodat men des te meer zijn catechumenen en zijn christenheid kan opvolgen. Omdat dit, in

de praktijk, maar zelden te realiseren is voor al degenen die moeten onderwezen worden, zal men zich een echte assistent moeten zoeken, hetzij een broeder, hetzij een zeer vrome en toegewijde catechist, hem behoorlijk onderdak verschaffen, hem vergoeden, op zo een manier dat de rondreizen kunnen gebeuren zonder teveel problemen voor het belangrijkste werk.

Hoe moet men het vormingswerk realiseren, hoe moet men dit programma bepalen, met name de rondreizen? Men zal zich in hoofdzaak inspannen om een school te hebben. Als deze niet erkend kan worden, bij gebrek aan diploma of bij gebrek aan faciliteiten, dan moet men een catechistenschool oprichten, die zich zal toelagen op de vorming van catechisten, bovenop deze die naar de centrale catechistenschool gestuurd zijn. Om een erkende school te hebben, moet men er zeker van zijn het nodige te hebben opdat deze kan functioneren zonder onze voortdurende aanwezigheid, en bijgevolg de onderwijzers behoorlijk te huisvesten en hen behoorlijk te vergoeden. Zo niet, dreigt men alles kwijt te raken: en de school, die er geen zal zijn en een slechte reputatie zal hebben bij de ouders, en de bediening, dewelke wij met moeite zullen kunnen realiseren tezamen met de noodzakelijke aanwezigheid in de school.

In afwachting van het oprichten van een echte school, moet men eraan denken de kinderen naar de catechismus te brengen, zelfs diegene van de staatsschool, als er één is. In sommige Vicariaten, heeft de Missie op die manier een aanzienlijke invloed gekregen op de staatsschool.

Het is vanzelfsprekend dat men een school moet oprichten, zodra de omstandigheden het toelaten, en in sommige gebieden kan het belangrijker zijn een school op te richten op gevaar af weinig rondreizen te maken.

In elk geval mag men in het centrale vormingswerk nooit uit het oog verliezen dat het essentiële vormingselement moet bestaan uit het tot stand brengen van een levendig persoonlijk contact tussen de zielen en Onze Heer, en dat, om dit te bereiken, het regelmatig ontvangen van de sacramenten het middel is dat door Onze Heer zelf is ingesteld.

Wat te doen op onze rondreizen? Het is vooreerst nodig om ze voor te bereiden, om op voorhand het programma op te maken, om onze christenen te verwittigen via de catechisten, zodat ze zich niet verwijderen van de dorpen en er gebruik van maken om de kapel, het onderdak van de Pater en van hen die hem vergezellen, in orde te brengen en om wat levensmiddelen in te slaan. De catechist en de

catechumenen zullen een beetje in staat van alarm zijn en men kan er zeker van zijn dat, in de dagen voor het bezoek, de catechismus beter zal gevolgd worden, de gebeden regelmatiger opgezegd en de catechistenschool beter bezocht.

Eens het programma vastgesteld, moet men er absoluut aan houden het dag per dag te realiseren. Niet gehouden beloften, onmogelijke uren, blitsbezoeken, veranderingen onderweg ... zijn tot elke prijs te vermijden. Het is tegelijkertijd een gegeven woord breken en een gebrek aan respect voor de mensen van de dorpen die hieraan zeer gevoelig zijn. Zij hebben er zich sedert dagen op voorhand over verheugd u te ontvangen. Als wij hun twee of driemaal laten wachten, is het vanaf dan nutteloos stiptheid te eisen of zelfs een zekere eerbied ...

Hoewel het goed is zich te laten vergezellen, moet men vermijden in de dorpen te komen met overbodige begeleiders. Zij wegen op het dorp en profiteren ervan om zich te laten bedienen en uiteindelijk hinderen zij het pastorale werk.

Wat te doen in het dorp? Hier ook moet men absoluut een programma hebben. Hoewel het varieert volgens de plaats en de gewoonten van elkeen, zijn er een aantal pastorale en persoonlijke activiteiten die nodig zijn en die men moet houden, rekening houdend met de behoeften van het dorpsleven, in het bijzonder met het uur van de voorbereiding van het eten voor de vrouwen en het etensuur zelf voor de mannen.

Na de bevolking te hebben begroet en met hen in contact gekomen te zijn—zorg ervoor eerst de mannen, en onder hen de notabelen, te begroeten—komt men met de catechist het programma overeen voor het verblijf in het dorp. Voor dat de mensen die voor u gekomen zijn, zich verspreiden, wordt dit programma bekendgemaakt en herhaald zodat iedereen het kent. Met de jaren zullen de mensen snel uw gewoonten leren kennen ...

Aan ons dus om te verduidelijken en voor te schrijven: persoonlijke oefeningen, brevier, uur van de maaltijden, enz., en de pastorale activiteit: de beoordeling van de christenen en de catechumenen, door ze per categorie op te roepen, en zoveel mogelijk een aantal onder hen aanwezig te laten zijn als getuigen bij het voeren en het afwickelen van de palavers. Welke raadgevingen, aanmoedigingen of geëigende terechtwijzingen te doen? Dit is het moment waarop de missionaris het meest op de Goddelijke Meester tijdens zijn openbare leven lijkt. Het is daar dat hij zich een ware herder van de zielen moet tonen en blijk geven van de gave van de raadgeving. Het is dan dat zij die hem omringen en hem aanhoren, hem zullen waarderen, want veel

Mgr. Lefebvre op bezoek in Cotonou (Benin) in 1953.

mensen die niet naar de kerk komen, zullen naar de pater, gezeten te midden van de mensen van het dorp, komen luisteren. Deze beoordeling moet echter niet in de kerk gebeuren.

Ondervraging van de catechumenen: deze kan gebeuren in de kapel of buiten: dit is nogmaals een uitstekende gelegenheid om pastoraal werk te doen.

Biecht: de biechtelingen samen aansporen, als ze talrijk genoeg verzameld zijn, zodat ze goed kunnen gerangschikt worden. Er zorg voor dragen biecht te horen op een plaats waar men u ziet, en nooit in het verborgene. Een uur kiezen dat past voor onze gelovigen zelfs als dit betekent van diegenen die willen biechten, te eisen niet op een ander uur te komen.

Gemeenschappelijk avondgebed.

Ziekenbezoek.

Inspectie van de catechistenschool, als er één is.

's Morgens: H. Mis met preek, en na de H. Mis, catechismus voor iedereen, indien mogelijk.

Dit zijn, schematisch, de grote lijnen van deze bezoeken en rondreizen. Ze zijn absoluut essentieel en vruchtbaar in de mate dat zij met zorg, met regelmaat en met ijver gedaan worden. Dat is de missie, die u is toevertrouwd, de wijngaard die wij vrucht moeten laten dragen ...

Mogen deze richtlijnen uw ijver nog verhogen. Mogen de gebundelde gebeden, offers en offeranden van onze zieken, van onze religieuzen ... van allen die met ons meewerken, en tenslotte van onszelf, de Harten van Jezus en Maria beroeren en hen ertoe neigen hun genaden naar keuze te verspreiden over ons geliefde Vicariaat.

Dakar, 15 april 1954.

De Gregoriaanse Dertigdaagse

s.n.

Definitie van de Dertigdaagse

De naam **Gregoriaanse Dertigdaagse** wordt gegeven aan dertig traditionele HH. Missen (bijgenaamd de H. Mis van de heilige paus Pius V) die dertig dagen lang zonder onderbreking opgedragen worden voor de verlossing van de ziel van de overledene.

Iedereen weet dat de Heilige Kerk echt medelijden heeft met de zielen in het vagevuur. Ze heeft voor hen niet alleen de **Begrafenismis** en de **Jaargedachtenis** ingesteld, maar ze heeft ook aan de gelovigen de H. Missen op de 3de, de 7de en de 30ste dag aangeboden, omwille van de bijzondere genaden die zij eraan verleent.

Waarom deze bijzondere H. Mis op de 30ste dag? Ongetwijfeld om de redenen die de liturgische auteurs geven, maar ook om ons te herinneren aan onze dierbare overledenen en ons aan te sporen onophoudelijk voor hen te bidden.

Deze 30ste dag vraagt noodzakelijkerwijs om andere die eraan voorafgaan, en daarom hebben wij het recht om daarin de ware, zij het niet de formele oorsprong van de Dertigste dag te zien.

Maar de Dertigdaagse, zoals wij het boven gedefinieerd hebben, en zoals het vandaag gecelebreerd wordt in de Heilige Kerk, dateert uit het midden van de zesde eeuw. De instelling ervan zouden we te danken hebben aan de heilige Gregorius de Grote, één van de beroemde Benedictijnen en één van de grootste Pausen, die God aan zijn Kerk gegeven heeft.

Oorsprong van deze devotie

In zijn **Dialogen** (I. IV, c.xl), meldt de heilige Gregorius zelf dat een monnik van zijn klooster, Justus genaamd, de geneeskunde

met toestemming van zijn oversten uitoefende. Zonder dat zijn abt daarvan op de hoogte was, had hij daarvoor drie gouden munten gekregen. Dit was een ernstige fout tegen de religieuze en monastieke armoede. Geraakt door de berisping van zijn broer Copiosus—aan wie hij zijn fout had opgebiecht—en vernederd door de heilzame straf van de excommunicatie—die tegen hem werd uitgesproken—stierf hij werkelijk berouwvol. Maar de heilige Gregorius hief de excommunicatie niet op omdat hij bij alle broeders een gerechtvaardigde weerzin wilde opwekken tegen het misdrijf van bezit bij een kloosterling. Daarom is hij apart begraven—op de plaats waar het huisvuil gegooid werd—en de drie munten werden ook in de put gegooid. De monniken herhaalden ondertussen de woorden van de heilige apostel Petrus aan Simon de Tovenaar: **pereat pecunia tua tecum**, dat je geld met je vergaat. Maar enige tijd later liet de heilige abt, getroffen door medelijden, de econoom Pretiosus komen, en hij zei treurig tegen hem: “Onze overleden broeder wordt al lang gemarteld in de vlammen van het vagevuur. Uit naastenliefde moeten we proberen om hem eruit te bevrijden. Ga dus en draag vanaf vandaag gedurende dertig dagen het Heilig Misoffer voor hem op. Laat geen dag voorbijgaan zonder dat de hostie van de verzoening geofferd wordt voor zijn verlossing”.

De econoom gehoorzaamde onmiddellijk, maar omdat hij met duizend andere dingen bezig was, vergat hij, alsook de abt, de dagen te tellen. Op een nacht verscheen de overledene aan zijn broer Copiosus: - “Wat, ben jij het! Hoe komt het dat jij nu hier bent? - “Tot nu toe ging het slecht,” antwoordde de verschijning, “maar nu gaat het goed, want vandaag nog word ik opgenomen in de gemeenschap van de heiligen”.

Ze telden de dagen dat men voor hem het Heilig

Misoffer had opdragen en ze stelden vast dat het juist de dertigste dag was.

Geschiedenis van de Dertigdaagse

Dit wonder moest de gelovigen aanmoedigen voor hun doden te doen wat de heilige Gregorius voor monnik Justus gedaan had. Dat hebben ze zeker gedaan.

Vanaf de achtste eeuw hadden de Benedictijnerkloosters de gewoonte om een Dertigdaagse op te dragen voor elke overleden monnik. Deze gewoonte gaf aanleiding tot een andere, niet minder ontroerende gewoonte. Gedurende de 30 dagen die volgden op de dood van een monnik werden de Gregoriaanse Missen opgedragen en werd de maaltijd die men nog steeds voor hem opdiende in de refter, zoals voor alle andere broeders, verdeeld onder de armen.

In de hoogtijdagen van de vurigheid van Cluny werden de 30 Gregoriaanse Missen gezongen door zes daartoe aangestelde priesters. Na de metten bad men er speciale gebeden voor de overleden monnik en aan de aalmoes die men gewoonlijk aan de armen gaf, werden bonen, kaas en eieren toegevoegd.

De gewoonte die de Benedictijnerkloosters hadden om de Dertigdaagse voor de overledenen op te dragen ging over naar katholieke landen: Italië, Frankrijk, Spanje, Engeland en Duitsland. De documenten laten daarover geen twijfel bestaan.

Doeltreffendheid van de Dertigdaagse

Wat is de doeltreffendheid van de Dertigdaagse?

Op deze vraag antwoorden wij in de eerste plaats dat God, die de verlossing van monnik Justus

geopenbaard heeft, niet beloofd heeft dat Hij ons de verlossing bekend zou maken van andere zielen voor wie in de toekomst Gregoriaanse Missen zouden worden opgedragen.

Anderzijds heeft de Kerk in dit opzicht niets bepaald en zal zij ook niets bepalen. Haar rol in zulke delicate aangelegenheden bestaat erin vast te stellen dat een dergelijk voorrecht bestaat en dat men er geloof aan kan hechten maar ze gaat niet verder.

Zo heeft zij gehandeld tegenover de Dertigdaagse. We lezen het in haar decreet van 28 oktober 1628, dat duidelijk haar opvatting weergeeft.

In een ander, recenter decreet van 15 maart 1884, geeft ze die nog duidelijker weer.

Tijdens het pontificaat van Paus Pius IX waren er twijfels gerezen over de bijzondere doeltreffendheid van de H. Missen die aan het altaar van de heilige Gregorius opgedragen werden, en bijgevolg ook over de doeltreffendheid van de Gregoriaanse Missen.

De overste van de Camaldulenzers¹, bewaker van de voorrechten van de Sint-Andreaskerk op de berg Caelius, wendde zich tot de Heilige Stoel. Hij legde een verweerschrift voor aan de Congregatie van de Aflaten waarin hij het voorrecht omschreef van de Gregoriaanse Missen, zowel deze die aan het altaar van de heilige Gregorius worden opgedragen als deze die gedurende 30 opeenvolgende dagen opgedragen worden. Ze zijn zo doeltreffend dat ze de ziel, voor wie men ze opdraagt, **onmiddellijk** verlost van de pijnen van het vagevuur. Daarna stelde hij de volgende vraag:

Is het vertrouwen van de gelovigen in de bijzondere doeltreffendheid van de Dertigdaagse voor de verlossing van de zielen uit het vagevuur, stichtelijk en redelijk?

De Heilige Congregatie, die aldus verzocht werd om uitleg, antwoordde **bevestigend**.

We kunnen dus besluiten dat de Gregoriaanse Missen doeltreffend zijn, zoals de overste van

de Camaldulenzers zei en dat de consultor² van de Heilige Congregatie dit zelf tot tweemaal toe in herinnering bracht. (Zie *Nouvelle Revue Théologique* XXI, c. 123.)

Het zou echter een vergissing zijn te geloven dat de Heilige Congregatie van de Aflaten in deze dertig Gregoriaanse Missen een **onfeilbaar middel** zag om zielen uit het vagevuur, voor wie deze HH. Missen worden opgedragen, te verlossen. De doeltreffende en onmiddellijke toepassing van de vrucht van deze HH. Missen, door de voorspraak en de verdiensten van de heilige Paus Gregorius de Grote, hangt uitsluitend af van de wijsheid van God, Zijn rechtvaardigheid, Zijn macht en Zijn goedheid. In de loop der eeuwen zagen we vaak de gewoonte om in één jaar, het jaar van overlijden of elk jaar, twee of meer Dertigdaagsen voor dezelfde ziel op te dragen. Dit zou nutteloos zijn als, volgens de Kerk en de gelovigen, de dertig Missen die een eerste keer worden opgedragen, de ziel uit het vagevuur zeker zouden verlossen. (Cf. Béringer: *Leidraad van de Aflaten*, 2de deel, 3de onderdeel: plaatselijke aflaten, de dertig Gregoriaanse Missen)

Noodzakelijke voorwaarden om gebruik te maken van het voorrecht van de Gregoriaanse Missen

De dertig Missen moeten opgedragen worden **voor één enkele ziel uit het vagevuur**. Deze Missen zouden niet meer doeltreffend zijn als ze voor levenden zouden worden opgedragen.

De Missen moeten gedurende **dertig opeenvolgende dagen** worden opgedragen; maar niet noodzakelijk door dezelfde priester en ook niet op hetzelfde altaar. Ze moeten ook niet opgedragen worden ter ere van de heilige Gregorius. Een gedachtenis van deze heilige is ook niet noodzakelijk.

Benedictus XIV verklaarde dat, indien de laatste drie dagen van de Goede Week—waarop men geen privé Missen mag opdragen—tijdens de Dertigdaagse zouden vallen, men daarna verder moet gaan en rekening moet houden met de Missen die men moest overslaan.

Deze dertig Missen kunnen niet altijd Requiemmissen zijn, omdat in de loop van deze dertig opeenvolgende dagen er noodzakelijkerwijs zondagen zijn en bepaalde andere dagen waarop men geen Requiemmis mag opdragen. Men zou aan de verplichting van de Dertigdaagse voldoen door de Mis van de dag op te dragen, want noch het gebruik ingevoerd door de heilige Gregorius, noch de beslissingen van de H. Kerk stellen de Requiemmis als noodzakelijke voorwaarde. Het spreekt echter vanzelf dat deze H. Mis beter geschikt lijkt voor het doel, vanwege de speciale gebeden voor de overledenen.

NIL OBSTAT IMPRIMATUR
P. Bricon, Seez, 29 september 1921.
Censor. Leconte, V. g.

VOETNOTEN

- ¹ Orde gesticht door Romualdus van Ravenna, omwille van hun witte pij worden ze ook witte Benedictijnen genoemd.
- ² Vakgeleerde die Romeinse congregaties en pauselijke en andere commissies van advies dient.

Wat verstaat men onder misstipendium?

Het misstipendium is een offergift waarvoor de priester een H. Mis opdraagt voor de intenties van een gelovige. Dit bedrag is vastgelegd door het gezag. Door een H. Mis op te laten dragen doet de gelovige een vroom werk voor de zielen, levenden en overledenen, die van deze H. Mis bijzonder zullen profiteren. In ons District BeNeLux is het misstipendium vastgelegd op € 18, voor een Misnoveen € 180 (9 missen op rij) en € 720 voor de Gregoriaanse Missen (30 missen op rij voor een overledene).

JKI: wat is het?

“JKI” – “Jong Katholiek Initiatief” is een jongerenbeweging (16–30 jaar) van de FSSPX met een gezellig samenzijn waarbij verbroedering binnen de Traditie de bindende factor is. Het doel van de bijeenkomsten is een verdieping van het geloof in een vriendschappelijke, christelijke omgeving. En dat alles wordt afgewisseld met een lekkere maaltijd, een spelactiviteit en vooral heel veel gezelligheid. Per groep (kapel of streek) is er een jongere verantwoordelijk voor de groep onder de begeleiding van een aalmoezenier.

JKI Vlaanderen

Sinds 2018 is de Vlaamse afdeling van de JKI stil gebleven. En de corona heeft niet geholpen...

Nu de omstandigheden weer normaler zijn, roep ik door dit bericht alle jonge mannen en vrouwen op die Jong en Katholiek zijn en Initiatief willen nemen. Zou in 2021-2022 één bijeenkomst per trimester haalbaar zijn? De bal ligt in uw kamp!

E.H. Louis Bochkoltz +

Wie uit Vlaanderen wil meewerken? Nu is het de gelegenheid om te tonen wie zich voor het JKI in Vlaanderen wil inzetten. Twijfel niet dit in je vriendenkring te bespreken en zoveel mogelijk vrienden uit te nodigen!

JKI-internationaal weekend over apologetica in de Hemelstraat

- De JKI groepen van Nederland zijn heel enthousiast om een weekend in Antwerpen bij te wonen.
- De priorij in de Hemelstraat is een uiterst geschikte locatie om een dergelijke bijeenkomst te kunnen verwelkomen.
- Ik neem de geestelijke begeleiding van dit weekeinde op mij. Eerwaarde De Clercq zal ook zaterdagmiddag en -avond aanwezig zijn.

Apologetica: wat, hoe en waarom?

JKI Vlaanderen-Weekend
Jongeren van 16 tot 30 jaar

Zaterdag 27/11

- 11u H. Mis
- 13.30u “Wat is apologetica?”
door E.H. M. De Clercq
- 15u Bezoek van DIVA,
museum voor diamant,
juwelen en zilver
- 20u “The case for Christ”
film en discussie geleid
door E.H. L. Bochkoltz

Zondag 28/11

- 8.30u Apologetica: algemene
argumenten door
E.H. L. Bochkoltz
- 10u Hoogmis
- Namiddagverrassing
- 17u Einde

€25

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 23
2018 Antwerpen

Info: l.bochkoltz@fsspx.email
Inschrijvingen vóór 20/11

Interview met Mgr. Vitus Huonder

FSSPX Zwitserland

Op 25 september 2021, feest van de heilige Nicolaas van Flüe, patroon van Zwitserland, vierde bisschop Vitus Huonder zijn 50-jarig-priesterjubileum in de kerk van de priorij van Wil (FSSPX Zwitserland). Mgr. Huonder werd priester gewijd door Mgr. Johannes Vonderach, toen bisschop van Chur, op 25 september 1971 in de kerk van Thalwil.

Mgr. Huonder was bisschop van Chur tussen 2007 en 2019. Op 20 mei 2019 aanvaarde Paus Franciscus zijn ontslag. Sindsdien woont Mgr. Huonder met pauselijke toestemming in het 'Sancta Maria Instituut' in Wangs (FSSPX middelbare school met internaat voor jongens in Zwitserland).

Een maand voor de viering van dit jubileum gaf bisschop Huonder een interview, waarin hij vragen beantwoordde van E.H. Lukas Weber. U vindt hier een uittreksel van dit interview. Voor het volledige interview, kijk op fsspx.be/nl.

U bleef gedurende twaalf jaar aan het hoofd van het bisdom van Chur. Toen het moment er was om bij pauselijk besluit deze functie te verlaten—dat is nu ruim twee jaar geleden—nam u een zeer moedige stap en besloot u hier, in een huis van de Priesterbroederschap Sint-Pius X uw pensioen te beleven. Bent u vandaag gelukkig met deze keuze of heeft u hier spijt van?

Ik ben zeker en vast heel gelukkig met deze keuze. Het is misschien belangrijk te weten hoe dit alles is verlopen, want er zit een hele evolutie achter. Allereerst, toen ik pas priester was, had ik sporadisch contact met de gelovigen van de Broederschap. Maar deze waren niet erg regelmatig. Ze leerden me echter wel de Broederschap kennen. Vervolgens kwam Una Voce op, een federatie ter begunstiging van de Traditie. Uiteindelijk had ik als bisschop meer contact met de gelovigen van de Traditie, maar ook met de priesters. Ik heb zelfs bezoek ontvangen van enkele leden van de

Priesterbroederschap Sint-Pius X. Het is zo dat ik ze heb leren kennen. Daarna ontdekte ik de school hier in Wangs, waar ik zelfs werd uitgenodigd om het standbeeld van Onze Lieve Vrouw te kronen. Dat was vrij vroeg: rond 2012, 2013 ...

En toen, dit was doorslaggevend, kreeg ik,

net als andere bisschoppen over de hele wereld, de vraag of ik bereid zou zijn tot dialoog met de Priesterbroederschap. Dit was rond 2014. Ik heb ja gezegd. Het lag me erg na aan het hart. Dus maakte ik contact, begon met deze dialoog en van daaruit was ik in staat om de situatie beter te begrijpen. Ik raakte toen betrokken bij alles wat met de Broederschap en de Traditie te maken had, en ik realiseerde me dat ik absoluut op deze manier door moest gaan. Uiteindelijk raakte ik ervan overtuigd dat ik dit contact met de Broederschap moest verdiepen, wat ik deed door Wangs te kiezen als plaats voor mijn bisschoppelijke retraites. Deze keuze werd zelfs blij onthaald door de Heilige Vader. Hij zei tegen een priester: "Het is goed wat hij daar doet."

En nu ben ik hier en ik moet zeggen dat ik erg gelukkig ben. Ik heb een hele religieuze omgeving die me echt ondersteunt, die me helpt om het geloof op een intense manier te beleven, zelfs als bisschop emeritus.

Dus u waagde de sprong en kwam hier, naar het 'Sancta Maria Instituut' in Wangs, zonder veel ophef maar met discretie, wat volgens mij perfect bij uw karakter past. Het leek u niet nodig om grote publieke verklaringen te maken, maar u deed dit omwille van

uw overtuiging; u zei tegen uzelf: mijn aanwezigheid hier en mijn daden getuigen van mijn innerlijke overtuiging en de kracht van mijn geloof.

Ja, absoluut. Aan de ene kant hecht ik belang aan het beleven en het tonen van mijn

overtuigingen. Maar aan de andere kant is het belangrijk voor mij dat men door dit voorbeeld weet dat de Priesterbroederschap ook een steun kan zijn. Ik bedoel hiermee niet enkel de Broederschap zelf, maar ook de priesters die de Traditie zoeken, zodat zij dit voorbeeld kunnen zien en zich hierdoor gesterkt voelen. Natuurlijk zijn er ook andere manieren, gesprekken bijvoorbeeld, waarmee ik dit kan laten zien. Maar bovenal vind ik het belangrijk dat mijn leven zelf een getuigenis is.

Men kan zich heel gemakkelijk voorstellen dat u een andere plek, in een andere gemeenschap had gekozen. Maar u koos bewust voor deze plek hier, met de Priesterbroederschap.

Ja, ik heb dit heel bewust gekozen. Dit blijkt duidelijk uit de evolutie waarover ik het heb gehad.

Ik dacht ook dat deze Priesterbroederschap— ik wil niet aanmatigend klinken—maar dat deze Broederschap mij misschien ook nodig heeft. En ik wil jullie, de Broederschap, mijn steun geven. Dit was echt mijn leidende gedachte bij het maken van deze keuze. Er waren evengoed ook andere redenen: ik dacht dat het voordelig zou zijn om me in een omgeving te bevinden waar jonge mensen zijn, zodat zij mij in vorm kunnen houden - wat niet altijd gemakkelijk is, want gewoon wandelen is al een opgave voor mij. Het was belangrijk voor mij om naar een omgeving te komen waar ik kan voelen dat het geloof nog jong is.

Uw keuze om hier te komen heeft niet alleen mensen gelukkig gemaakt. Het werd, laten we zeggen, op een negatieve manier gezien, ook in de bisdommen van Zwitserland. Als u een compleet andere of zelfs atypische keuze had genomen, zou dit waarschijnlijk beter ontvangen zijn geweest. Hoe verklaart u deze reactie?

Dit is natuurlijk de algemene reactie van veel mensen vandaag op de waarden van de Traditie. Dit geldt niet alleen voor de Broederschap. Het is waar dat de Broederschap haar rol hierin speelt, maar waar het werkelijk om gaat is het vraagstuk van de Traditie. Er is een deels negatieve houding tegenover de Traditie. Het is moeilijk hier verklaringen voor te vinden. Enerzijds is het

misschien het historisch geweten dat de gelovigen in de Kerk enigszins kwelt, omdat men weet wat er gebeurd is in de voorbije eeuw, en men wil zich hiervan afwenden. Anderzijds is de maatschappij zo veranderd dat men het gevoel heeft dat het helemaal niets is voor onze huidige tijd. Andere factoren spelen evenzeer een rol. Hier in Zwitserland, laten we zeggen in de Kerk in Zwitserland, heb ik mezelf altijd in de vuurlinie bevonden. In veel kringen heb ik altijd kritiek gekregen, op een negatieve manier. Vanuit dit oogpunt was deze reactie dan ook begrijpelijk. Daarom is het belangrijk voor mij om de mensen te laten weten dat ik hier niet alleen ben omdat ik dat persoonlijk graag wil, maar echt omdat ik het als een zeer belangrijke verantwoordelijkheid beschouw om als katholiek bisschop voor onze Moeder de Kerk en de Broederschap te getuigen van mijn diepe gehechtheid aan de Traditie. Men moet dit weten, ik hecht er veel belang aan. Maar dit alles is niet genoeg om een positieve reactie uit te lokken, want andere factoren liggen aan de oorsprong van deze negatieve houding.

Deze grote aanmoediging die U ons geeft door Uw aanwezigheid onder ons is kostbaar. Misschien hebt u een paar woorden om de priesters van de Priesterbroederschap aan te moedigen, door hen te vertellen hoe u hun apostolaat ziet. Maar ook hoe u de hulp ziet aan diocesane priesters of hoe men contact moet opnemen met hen om hen de waarde van Traditie te laten zien?

Allereerst is er de kwestie van de Broederschap zelf. Ik moet toegeven dat hier prachtig pastoraal werk verricht wordt, maar ook op andere plaatsen. Om zo'n katholieke school te hebben in het bisdom was mijn droom in die tijd. Maar dit soort scholen vind je niet in onze regio's. Ik heb het vooral over

Europa, meer bepaald Centraal-Europa. Ik ken niet de hele wereld, maar ik moet zeggen dat wij hier niet meer zo'n scholen hebben. Ik wil de Priesterbroederschap feliciteren met het beheren van dergelijke scholen, en meer in het algemeen met het feit dat priesters dicht bij hun gelovigen staan. Wij hebben deze voorgangers nodig, de gelovigen verwachten het ook, zij zijn van hen afhankelijk.

Ik heb onlangs het seminarie in Zaitzkofen bezocht. Ik kreeg de gelegenheid om de opleiding te zien die de priesters er ontvangen. Ik zei tegen de directeur: "Dit is hier een model voor de Kerk." De kerkleiders zouden er goed aan doen om terug te keren naar de opleiding die hier gegeven wordt, in de Broederschap. Zowel in de vorming van priesters en jongeren, als in het dagelijkse pastorale werk en het gemeenschapsleven is dit zeer belangrijk. Idealiter wordt een priester niet alleen gelaten, maar is hij in een kleine gemeenschap die hem steunt. Al deze elementen staan in feite model voor de Kerk van vandaag, om haar te tonen hoe zij zichzelf kan vernieuwen. Dit is wat ik wil zeggen over het onderwerp van de Broederschap.

Wat de andere priesters betreft: ik weet dat veel jonge priesters vandaag de dag zich wenden tot de Traditie. Dit is een eenvoudige observatie. Ik probeer de redenen niet te achterhalen, maar ik stel vast dat er een verlangen is naar traditie, een verlangen naar de Mis van alle tijden. Ik zou graag deze priesters aanmoedigen om te getuigen, om te proberen te leven in de zin van deze Traditie. Zij hoeven niet bang te zijn, ook al kunnen zij in de huidige situatie met veel ongemakken worden geconfronteerd. Maar zij mogen zich niet laten ontmoedigen, want daarmee doen ze iets dat zich over misschien 50, 60 of 70 jaar zal vergelden.

Kunt u ook getuigen dat de jongeren hier de echte geest van de Kerk ontvangen? Onze Broederschap wordt er in feite vaak van beschuldigd een schismatische houding of bedoeling te hebben. Met andere woorden, kunt u echt bevestigen dat dit het werk is dat de Kerk door de eeuwen heen altijd heeft gewild, en ook vandaag nog steeds wil?

Natuurlijk kan ik dit bevestigen, vooral omdat ik zelf geprofiteerd heb van dit onderwijs. En als iemand zou beweren dat ik in die tijd tot een schismatische gemeenschap behoorde en zulke theorieën zou hebben overgenomen, zou ik hen zeker tegenspreken. Het was in die tijd heel normaal om op deze manier opgevoed te worden. In sommige opzichten was ons onderwijs veel strenger. Ten eerste gingen we dagelijks naar de

H. Mis. Dit was verplicht voor iedereen. Wij hadden niet de kans om onze ouders zo vaak te bezoeken als de kinderen hier doen. Dus het regime in mijn tijd was eigenlijk nog strenger. En daarom kan ik zonder aarzelen zeggen dat wat hier gedaan wordt gewoon katholiek is, en dit moet ook door anderen beschouwd worden als gewoon katholiek.

Wat de beschuldiging van een schisma betreft, wel, het kan een anekdote zijn, maar weet je dat ik enkele contacten heb gehad met de Heilige Vader, ook over de Broederschap. De kwestie van dit vermeende schisma werd aan de orde gesteld, en de Heilige Vader zelf zei meermalen: "Dit is geen schismatische gemeenschap". Paus Franciscus zei dit persoonlijk tegen mij in een privé-audiëntie. Ik vermeld dit slechts terloops, om ook diegenen gerust te stellen die steeds op dit onderwerp terugkomen, of die lijden onder deze valse beschuldiging.

Sinds u hier in Wangs bent, viert u ook dagelijks de Mis en u doet dat uitsluitend volgens de traditionele ritus. Wat levert de viering van de traditionele ritus u op?

Ik heb natuurlijk de nieuwe en traditionele ritus zeer nauwkeurig bestudeerd. Deze studie zorgde ervoor dat ik belangrijke verschillen opmerkte. Zo waren sommige teksten ingekort, of zelfs verwijderd, zoals gebeden die voor de priester van groot belang zijn. Nu kan ik enkel deze gebeden in de traditionele ritus beleven. Het is duidelijk dat dit de priester sterkt, het versterkt vooral het geloof, maar ook het geven van zichzelf tijdens de H. Mis. Je bent echt voor God, voor Jezus, en niet alleen voor een gemeenschap. Dat allemaal kan ik herontdekken in de traditionele ritus; het is zo kostbaar en, laten we zeggen zo tijdloos, dat ik nooit meer terug zou willen.

Mgr. Vitus Huonder tijdens de pontificale Mis van Pinksteren 2021 in het seminarie van Zaitzkofen. Ceremoniaris was E.H. De Bruyn.

Mag ik uit uw woorden opmaken dat u niet langer de Novus Ordo wenst te vieren?

Ik wil het niet meer doen. Ik had het gevoel dat ik het niet meer kon, want als je in de traditionele Mis duikt, kom je op een punt waar je voelt dat je niets anders meer kunt doen.

Niet alleen vanwege een gevoel of de esthetiek, maar vanwege het geloof.

Ja, vanwege de diepte. Ik zeg altijd: de ritus zoals wij die hebben is ook een geloofsbelijdenis, en een geloofsbelijdenis kan niet zomaar terzijde worden geschoven. Wat zou men zeggen als ik als bisschop het bidden van de Geloofsbelijdenis van de Apostelen verbood? Wat zouden die gelovigen tegen me zeggen? Ze zouden me zeggen: "Wat is er met u aan de hand, dit is niet mogelijk!" We mogen niet vergeten dat de traditionele ritus, vooral omdat ze dit gewicht van jaren heeft, deze

maturiteit, ook een geloofsbelijdenis is. We kunnen niet eisen dat de gelovigen deze geloofsbelijdenis naast zich neerleggen.

Hoe ziet u de nabije toekomst van de Kerk, rekening houdend met de crisis die zij momenteel doormaakt?

Ik kan uiteraard enkel oordelen over de crisis in onze gebieden. Ik ken de situatie in Afrika niet. Ik weet niet hoe het in Azië is. Maar ik wil hier gewoon herhalen dat we alleen uit de crisis kunnen komen als we terugkeren naar de oude waarden van de Traditie. Zonder dat, komen we niet vooruit. We zouden een beetje sleutelen, maar dat zou geen toekomst hebben en alleen maar teleurstelling voortbrengen. We zullen beweren dat het nu eenmaal is zoals het is, dat er niet genoeg priesters zijn, dat de gelovigen het er maar mee moeten doen enzovoort, in plaats van te erkennen waar de oorzaken van de crisis liggen en deze bij de wortel aan te pakken.

De tekenen, zelfs die vanuit de hoogste autoriteit van de Kerk, wijzen niet echt op een terugkeer naar de bronnen van de Traditie. Onlangs nog publiceerde Paus Franciscus zijn *Motu proprio Traditionis Custodes*, waarin hij de viering van de Mis volgens de traditionele ritus beperkt. Men kan niet anders dan denken dat hij probeert het bijna helemaal te voorkomen. Hoe heeft u dit document ontvangen?

Je kunt je voorstellen dat het me erg raakte, het maakte me verdrietig, ja, ik heb gehuild. Dat had ik niet verwacht. Ik weet niet wat de oorzaak is. Als ik

nog steeds een bisschop in functie was met goede toegang tot de Heilige Vader, zou ik hem vragen stellen om meer te weten te komen omtrent

de personen op wie deze maatregel betrekking heeft. Er zijn zoveel mensen die getroffen worden, niet alleen priesters, maar de gelovigen, kinderen, jongeren, gezinnen, zij worden het slachtoffer. Ik heb immers gezien dat we in de Traditie veel gezinnen hebben. Ik weet niet of de adviseurs van de Heilige Vader zich realiseerden wat ze deze mensen aandeden. Wat doet men hen aan?! Nee, het maakt me diepbedroefd en ik vraag echt aan mijn broeders in het episcopaat, vooral aan de kardinalen, om de hele zaak te heroverwegen, wat er is gebeurd en de Heilige Vader te benaderen met de eisen die zich hierdoor stellen. Dit is hun plicht, want het is niet gewoon een kerkelijke wet, een decreet. Het gaat over het hart van het geloof. De kern van het geloof. En om op deze manier de kern van het geloof van de gelovigen aan te vallen, het is gewoonweg niet goed. Hier kan niks goeds van komen.

Laten we overgaan naar een iets aangenamer onderwerp: in uw bisschoppelijke loopbaan en door uw eigen ervaring hebt u gemerkt dat steeds meer jongeren, en zelfs roepingen, zich terug gaan richten naar de Traditie, naar de Mis van alle tijden, naar het eeuwige geloof van de Kerk. Is dit wat u is opgevallen?

Ik moet nu al een opmerking maken: er zijn veel jonge mensen in de Traditie, veel jonge gezinnen. Met andere woorden, ik zie dat de Traditie jong is! Dit maakt ons, de bisschoppen, de leiders van de Kerk, nog meer verantwoordelijk, want het valt niet te ontkennen dat hier iets gebeurt, iets groeit, en deze beweging - ik kan het me niet anders voorstellen - staat onder de invloed van de Heilige Geest! Het is niet het werk van één enkele persoon, maar het is het werk van de Heilige Geest!

Als men bedenkt dat er jonge priesters komen, die vaak heel weinig kennis van de Traditie hebben, rijst de vraag: wat is er de oorzaak van dat ze hierheen komen? Mijn enige verklaring is dat de Geest van God hier aan het werk is! Daarom moedig ik deze mensen aan - zelfs als ze kandidaat zijn voor het priesterschap en vanaf nu is dit in een zeer lastige situatie - om op deze manier door te gaan en de Heilige Geest te vragen hen volharding te schenken en vooral een steeds diepere en diepere kennis. Want hoe dieper de kennis van deze geloofswaarheden, hoe sterker het geloof! En hoe meer men kan werken met overtuiging en kracht.

Activiteiten oktober 2021

Linksboven: eerste H. Mis in de Hemelstraat van E.H. Morin op bezoek in Antwerpen vanuit Savoie. Links midden: de geestelijkheid van de FSSPX Benelux vóór de kerk te Lomme, waar Mgr. Lefebvre zijn eerste benoeming had. Rechtsboven: de ploeg voor de kerkkuis. Onderaan: gezinsdag in de Hemelstraat op het feest van Christus Koning.

De H. Odrada

(† 8e eeuw, feest 5 november)

Br. René Maria

Het leven van de H. Odrada wordt beschreven in de 'Vita S. Odradae virginis' uit 1304 door een Benedictijn van Sint-Truiden. Hij geeft daarin de muurschilderingen in de kerk van Alem en de mondelinge verhalen aan als bron. Omdat dit zo lang na haar leven is en haar verering in Balen zelf vooral vanaf de 17e eeuw opkomt denken enkelen dat zij niet in die tijd, maar later in de Middeleeuwen geleefd heeft. Ook menen sommigen dat een en ander niet helemaal zo is geweest, zoals in haar 'Vita' weergegeven. Hoe het ook weze, dankzij deze 'Vita' en andere bronnen kunnen we toch een redelijk beeld van haar leven geven.

Hier volgt in het kort wat er in de 'Vita' of levensbeschrijving uit 1304 over haar geschreven is. Odrada wordt geboren in Scheps bij Balen in de Kempen. Haar christelijke ouders zijn van edele afkomst en bezitten veel grond. Zij wil maagd blijven en zich geheel aan God toewijden. Die ene parel waarvan Jezus in het evangelie spreekt, heeft zij gevonden en zij wil al het aardse daarvoor achterlaten. Dan sterft haar moeder en haar vader trouwt opnieuw. De stiefmoeder behandelt haar slecht, maar zij verdraagt het met geduld. Haar vader doet met de stiefmoeder mee en wanneer hij en zijn nieuwe vrouw te paard naar de kerkwijding van de kerk in Millegem rijden, vraagt Odrada of zij mee mag komen. Zij zeggen haar maar één van de wilde paarden bij het bos te vangen, zo kan zij meerijden. Het venijn van de stiefmoeder blijkt hieruit, want wilde paarden laten zich niet zomaar vangen en berijden, men kan er gemakkelijk het leven bij laten. Odrada krijgt echter moed. Door God gesterkt gaat zij naar de wilde paarden. Deze stormen op haar af, zij maakt een kruisteken en neemt een lindentak. Een schimmel komt dichterbij Odrada, knielt en zij kan erop klimmen. Dan rijdt ze naar Millegem. Op haar vader maakt dit zo grote indruk dat hij haar vergiffenis vraagt. In Millegem steekt ze de lindentak in de grond en uit deze tak groeit een grote lindeboom (die er 900 jaar later, in 1686 nog staat). Tijdens de plechtigheid krijgt ze een enorme dorst. Zij valt buiten plat ter aarde en bidt. Daar ontspringt plots een heldere bron. Daarna keert zij terug naar Balen, waar zij een leven van gebed, vasten en armoede leidt. Zij wordt zwaar ziek en zegt haar ouders,

die nu beiden tot inkeer gekomen zijn, dat ze haar lichaam na haar dood in een holle boom moeten leggen, door ossen moeten laten wegtrekken en begraven waar zij weer stil staan. De ossen trekken haar tot aan de Maas bij Alem (Toen maakte de Maas een lus ten noorden rond Alem). Daar wordt zij begraven. Er gebeuren veel wonderen op haar graf. Een zekere Otto, graaf van Duras, bouwt hier in de 11e eeuw een kerk voor haar. Tot zover verhaalt de 'Vita'.

Alem, boven 's Hertogenbosch aan de Maas, is lang het centrum van de verering van de H. Odrada. Haar feest werd in de 12e en 13e eeuw op 3 november gevierd en de dag erna St. Hubertus. Helaas stort haar kerk in als de Maas verschillende keren buiten zijn oevers treedt. Na de heropbouw krijgt Hubertus het patronaat en wordt Odrada op 5 november gevierd. Haar relikwieën worden tijdens de Tachtigjarige Oorlog naar Antwerpen in veiligheid gebracht, maar men weet niet waar ze gebleven zijn. Enkel een relik van de onderkaak van St. Odrada wordt in 1653 aan de St. Andrieskerk van Balen geschonken. Van deze kaakrelikwie worden kleine stukjes aan de kerken van Millegem en Macharen geschonken. De H. Odrada wordt nu nog steeds gevierd in het bisdom Antwerpen. Een onderzoek in 2006 van deze kaakrelikwie bevestigd dat ze inderdaad afkomstig is van een vrouw tussen de 20 en 40 jaar oud, die geleefd heeft tussen het jaar 680 en 760. Verschillende keren is er bij grote droogte een processie van Balen naar Millegem en van Millegem naar Balen en Scheps geweest om regen af te smeken. Nu trekt er ieder jaar op de derde zondag van juli een paardenprocessie van Balen naar Scheps ter ere van de H. Odrada.

BRONNEN:

- 'Vita S. Odradae virginis' in de Acta Sanctorum op 5 nov. Zie website 'Heiligenlexikon'
- Jaak Jansen: Over Sint-Odrada te Balen en te Millegem - Kunsterfgoed

Aankondigingen

Catechismus voor de kinderen in de Hemelstraat

- Op **vrijdagen** voor tieners (middelbare school): 19.15 – 20.15
- Op **zaterdagen** voor kinderen (vanaf 5 jaar oud): 8.30 – 9.30

Meer info:

E.H. Louis Bochkoltz
(l.bochkoltz@fsspx.be)

ZA
29/11

Mariale Retraite (gemengd)

29/11 – 04/12

ZA
5/12

Sinterklaas in de Hemelstraat

Inschrijvingen: hemelstraat.info@fsspx.be

ZA
27/12
-
29-12

E.K. Kerstkamp

Te Moergestel (NL)

Info: Pater Matthias De Clercq
m.declercq@fsspx.be

Catechismus voor volwassenen (iedereen welkom) in de Hemelstraat

Op donderdagen: 19.20 – 20.20 vanaf 14/10

Catechismus voor volwassenen in Gent

Op tweede en derde zondagen van de maand (na de H. Mis) vanaf oktober

ZA
20/11

Parochiale recollectie

7.30 – 17.00 u.

- 7u30 Morgengebed en meditatie
- 8u15 Ontbijt - gezamenlijk en in stilte
- 9u30 Voordracht en meditatie
- 10u45 Biechtgelegenheid
- 11u30 H. Mis
- 12u30 Picknick (of soep met brood)
- 13u30 Voordracht en meditatie
- 15u15 Lof en Toewijdingen M.I. (hernieuwing of toetreding)
- 16u00 Rozenhoedje
- 16u30 Napraten met koffie - 17u15 Einde

Deelname 10€ - inschrijven gewenst
t.e.m. do 18 november, bij E.H. Verlinden -
hemelstraat.info@fsspx.be

ZA
27/11

JKI-weekend in de Hemelstraat

t.e.m. 28 november.

Het perfecte kerstcadeau!

LITURGISCHE KALENDER 2022

van de FSSPX Antwerpen

Kalender groot (A3): €8

Kalender klein (A4): €6

Te bestellen bij Br. René Maria
(br.renemaria@fsspx.be)

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.00, 11.30 u.

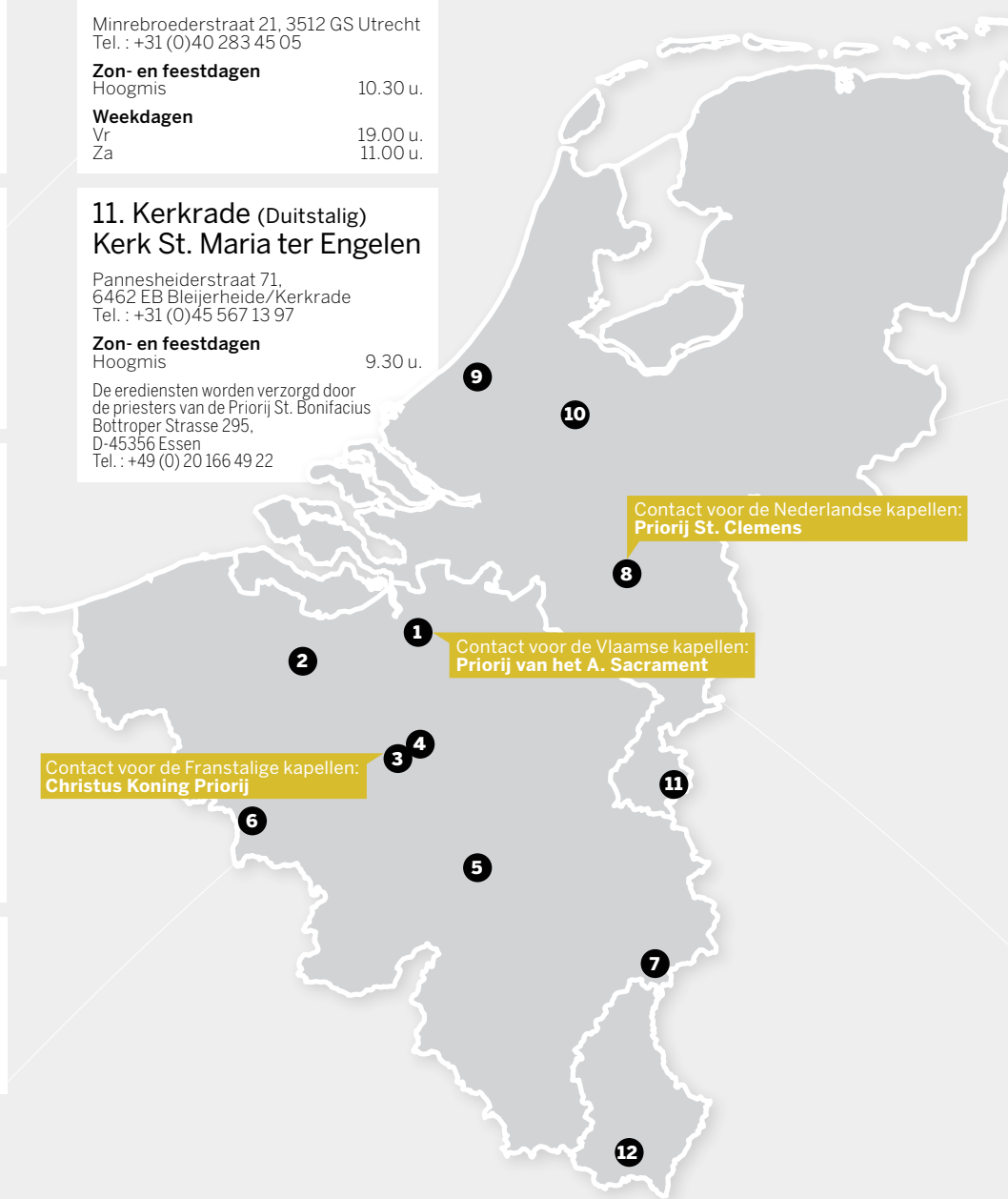
Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.